

Marita G. Schmitz

**จากความเป็นเหยื่อกำ
วอก**

**สู่พลังแห่งความคิดสร้
างสรรค์**

การเยียวยาตนเองด้วยความช่วยเหลือจาก ๕
จักรวาลและคำยืนยันเชิงบวก

Marita G. Schmitz

จากความเป็นเหยื่อก้าวออก

สู่พลังแห่งความคิดสร้างสรรค์

- ของชีวิตฉัน

การเยียวยาตนเองด้วยความช่วยเหลือ

จาก ผู้

จักรวาลและคำยืนยันเชิงบวก

กลับมาสร้างชีวิตของคุณเองอีกครั้ง!

"หวนคืนสู่ความรักตัวเองที่คุณสูญเสียไปในวัย
เด็ก"

เธอหลงทางไปเสียแล้ว

เพราะคุณเอาแต่ต่อสู้เพื่อการยอมรับและการขึ้น
ชมเท่านั้น

หากคุณบังเอิญมาเจอหนังสือของฉัน
นั่นหมายความว่าจักรวาลอันแสนรักต้องการให้คุณอ่านมันแ
ละปล่อยให้มันแสดงพลังมหัศจรรย์ต่อคุณ
เพราะไม่มีเรื่องบังเอิญ!

I.

**การต่อสู้ของฉันเพื่อได้รับการยอมรับและ
ชื่นชม
รวมถึงบาดแผลทางใจและประสบการณ์เฉียด
ตาย**

II.

**การเยียวยาตนเองด้วยคำยืนยันและความ
ช่วยเหลือจากเบื้องบน ๕**

คำยืนยันหรือข้อความแสดงความเชื่อคืออะไร?

ฉันจะหาคำยืนยันเหล่านี้ได้จากที่ไหน?

ฉันจะใช้คำยืนยันเหล่านี้ได้อย่างไร?

III.

ความหลงตัวเองและการบงการ

การถูกผู้อื่นทำร้ายสามารถทำให้คุณพึ่งพาผู้อื่นและนำไปสู่การโทษตัวเองได้

IV.

โรคไฟโบรไมอัลเจียร่วมกับภาวะหมดประจำเดือน

โรคไฟโบรไมอัลเจียร่วมกับภาวะขาดประจำเดือน

V.

การแข่งขันภายในครอบครัว

มันไม่ใช่แค่เรื่องของการเป็นคนที่เร็วที่สุด เก่งที่สุด เป็นที่นิยมที่สุด แต่ยังรวมถึงคนที่เจ๋งที่สุดด้วย (เหลือเชื่อใช่ไหมล่ะ!)

ทุกคนต่างต้องการทำคะแนนให้ได้มากที่สุดจากพ่อแม่ เพื่อที่จะได้รับการยอมรับ คำชม หรือความชื่นชมเล็กๆ น้อยๆ

VI.

ภารกิจการเรียนรู้ – การปล่อยวาง

หลุดพ้นจากความรู้สึกเป็นเหยื่อ —
กลับมาเป็นผู้สร้างชีวิตของตัวเองอีกครั้ง
และเยียวยาตัวเองด้วยความช่วยเหลือจากจักรว
าลและคำยืนยันเชิงบวก

กลับมาเป็นผู้สร้างชีวิตของคุณเองอีกครั้ง!

ฉันคือหลักฐานที่พิสูจน์ได้ว่าคำยืนยันเชิงบวกไ
ด้ผล

และฉันอยากแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ขอ
งฉันกับคุณ

มันเริ่มต้นเมื่อผมไปเยี่ยมคลินิกบำบัดครั้งแรก...

‘ไม่สิ มันไม่ได้เริ่มต้นที่นั่น...

นั่นเป็นช่วงเวลาที่ฉันเริ่มคิดถึงตัวเอง ชีวิต
และสิ่งที่คุณได้ประสบมา...

...และเริ่มทบทวนคำแนะนำที่ฉันได้รับ...

...เนื่องจากความเจ็บปวดและความผิดพลาดใน
การเคลื่อนไหวหลายอย่างของฉัน
ซึ่งบางครั้งก็อธิบายไม่ได้
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะนักจิตวิทยาบอกฉัน
ว่าฉันกำหนดตัวตนของฉันด้วยความสำเร็จ
ของฉัน และฉันมีสิทธิ์ที่จะพูดว่า "ไม่"
บ้างในบางครั้ง

การดิ้นรนเพื่อได้รับการยอมรับนำมาซึ่งบาดแผล
ลทางใจหลายประการ
หนึ่งในนั้นเพิ่งมารู้ตัวในภายหลังว่าเป็นประสบการณ์
รณเญียดตาย

I.

การต่อสู้ของฉันเพื่อได้รับการยอมรับและ ชื่นชม รวมถึงบาดแผลทางใจและประสบการณ์เฉียด ตาย

ฉันเติบโตมาในเมืองใหญ่กับพี่น้องสามคนในครอบครัวที่
เห็นแก่ตัว – ปราศจากความรักหรือความเห็นอกเห็นใจ

ฉันมีอาการแพ้มาตั้งแต่เด็ก

ถึงอย่างนั้น ฉันก็เป็นเด็กที่ร่าเริง รักดนตรี เล่นกีฬา
และฉลาด

ฉันเรียนจบหลักสูตรอาชีวศึกษาในสำนักงาน

ฉันเป็นคนช่างสงสัยและมักให้คนอื่นอธิบายทุกอย่างให้พิ
ง

ต่อมา ฉันก็จะค้นคว้าหาความรู้ด้วยตัวเอง

ฉันทุ่มเทอย่างเต็มที่ในทุกสิ่งที่ทำ
ฉันมีความสามารถมาก
แต่พี่น้องของฉันกลับทำให้ฉันอิจฉา
ซึ่งทำให้ฉันชะงักงันไปโดยปริยาย
จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้
ฉันคิดว่าการทำงานในสำนักงานคืองานในชีวิตของฉัน
ฉันจะทุ่มมันไปตลอดชีวิต
หรือแม้กระทั่งคิดว่ามันคือสิ่งที่ฉันถูกกำหนดมาให้ทำ

แต่ฉันกลับเหนื่อยล้าและดิ้นรนเพื่อการยอมรับและการชื่นชม จนในที่สุดฉันก็พังทลายลง

เหนือสิ่งอื่นใด

ฉันมักได้รับโอกาสเพียงแค่สัญญาจ้างชั่วคราวเท่านั้น

ครั้งหนึ่งฉันเคยมีสัญญาจ้างงานถาวร – แล้วยุติๆ
หลังจากนั้นสามปี บริษัทก็ถูกขายให้กับบริษัทอื่น
และจำนวนพนักงานก็ลดลงอย่างมาก
คนที่เพิ่งเริ่มทำงานที่นั่นถูกเลิกจ้างพร้อมเงินชดเชยและ
ข้อตกลงการเลิกจ้าง แน่แน่นอนว่าฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น

ส่วนอีกงานหนึ่ง ฉันมีสัญญาจ้างงานสามปี
และหลังจากนั้นเพียงหนึ่งปี
ฉันก็ได้รับแจ้งว่าไม่สามารถต่อสัญญาได้
เรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อพนักงานหลายคนในบริษัท
เพราะเราถูกจัดให้อยู่ในตำแหน่งที่สงวนไว้สำหรับข้าราชการ
โดยไม่ได้ตั้งใจ
ดังนั้นพวกเขาไม่ควรจ้างเราตั้งแต่แรก

จากนั้นพวกเขาก็แจ้งให้เราทราบว่าพวกเขาทำผิดพลาด
และเราควรเริ่มสมัครงานที่อื่นในเวลาที่เหมาะสม
พวกเขายังเสนอให้เราขอหนังสือรับรองชั่วคราวได้ด้วย

ต่อมาเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งได้ฟ้องร้องและได้รับสัญญาจ้าง
งานถาวร หลังจากได้ยินเรื่องนี้
ฉันจึงปรึกษาทนายความ เขาจึงฟ้องร้องแทนฉัน
ด้วยความหวังเต็มเปี่ยม ฉันจึงทุ่มเททำงานใหม่ให้เต็มที่
ฉันคิดว่า ถ้าฉันทำอย่างสุดความสามารถ
ฉันคงจะได้อยู่ที่นั่นต่อไป...
จากนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนจะเป็นหวัด
และเนื่องจากแก้มข้างหนึ่งบวมขึ้น และตาข้างบนดูเล็กลง
ฉันจึงคิดว่าตัวเองเป็นหวัด

แต่ฉันไม่ได้เป็นหวัด และอาการบวมที่ใบหน้าก็ไม่ลดลง

ในที่สุดฉันจึงไปหาหมอ หมอสั่งให้ทำ MRI
เพื่อความปลอดภัย
เพราะปรากฏว่ามันคืออัมพาตใบหน้า (facial palsy)

สำหรับฉันและหมอแล้ว นี่เป็นเรื่องที่อธิบายไม่ได้-
จึงต้องทำ MRI

แต่พวกเขาก็ไม่พบอะไรผิดปกติ

วันนี้ฉันรู้แล้วว่าเป็นเพราะความเครียด
และเพราะฉันฝืนตัวเองอย่างหนักเพื่อทำงานไว้

จากนั้นหมอของฉันจึงสั่งยาเพื่อฟื้นฟูเส้นประสาทและให้
ทำการฝังเข็ม มันใช้เวลาานานพอสมควร
แต่หลังจากนั้นไม่กี่สัปดาห์
ฉันก็สามารถกลับไปทำงานได้
ฉันสามารถทานยาต่อไปได้

ประมาณหนึ่งปีต่อมา

ฉันสมัครงานที่อื่นอีกหลายที่และได้รับการปฏิเสธหลายครั้ง และฉันก็ยังหางานใหม่ไม่ได้

อยู่ดีๆ ฉันก็เป็นไข้ขึ้นๆ ลงๆ หลายครั้งติดต่อกัน – บางครั้งเป็นหวัด บางครั้งเป็นลำไส้อักเสบ และทุกครั้งก็มีไข้สูง

แล้วครั้งหนึ่ง ฉันยกแขนไม่ได้เลย – เลยต้องกลับไปหาหมออีกครั้ง
ฉันได้รับยาฉีดที่ต้นแขน/ไหล่

หมอบอกให้ฉันพักผ่อนสักพัก เพราะฉันอ่อนเพลียมาก

จากนั้น ในการนัดหมายครั้งต่อไป
หมอประจำครอบครัวของฉันส่งตัวอย่างเลือดไปตรวจที่ห้องแล็บ ผลตรวจออกมาว่าติดเชื้อ EBV (ไวรัส Epstein-Barr) หรือที่รู้จักกันในชื่อไข้ต่อมน้ำเหลือง และฉันก็ต้องลาป่วยอย่างไม่มีกำหนด

ในช่วงเวลานั้น ฉันแทบจะขึ้นบันไดไม่ได้เลย
ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการนอนพัก
และอ่อนเพลียมากแม้แต่กับงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ

หลังจากห้าเดือน ในที่สุดฉันก็หายดีแล้ว

เมื่อฉันกลับไปทำงาน ตำแหน่งนั้นมีคนมาแทนแล้ว
ฉันจึงถูกย้ายไปทำงานในตำแหน่งอื่นชั่วคราวในช่วงสอง
สามเดือนที่ผ่านมา

ฉันสนุกกับงานที่นั่นเช่นกัน –
แต่ฉันได้สมัครงานหลายตำแหน่งที่บ้านเกิดไว้แล้ว
เพื่อเริ่มงานทันทีหลังจากสัญญาจ้างชั่วคราวสิ้นสุดลง

จากนั้นก็มีความบางอย่างเกิดขึ้นที่งานสุดท้ายของฉัน
ที่นั่นฉันก็มีสัญญาจ้างชั่วคราวเช่นกัน –
คราวนี้เป็นระยะเวลาที่เจ้าของงานลาคลอด และแน่นอน
ฉันก็พยายามอย่างหนักกว่าที่จำเป็นอีกครั้ง
เพราะเป้าหมายของฉันคือการได้สัญญาจ้างถาวรในที่สุด
ฉันคิดว่าเจ้าของงานอาจจะไม่กลับมาทำงานด้วยซ้ำ
เมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันรู้สึกเวียนหัวอย่างกะทันหัน
คลื่นไส้อย่างรุนแรง และยกแขนข้างหนึ่งไม่ได้
จึงต้องไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกาย

ที่นั่นพวกเขาตรวจพบว่าฉันเป็นโรคความดันโลหิตสูง
ตอนนั้นฉันอายุเพียง 30 ปี

คุณหมอตระหงษาหาสาเหตุ
และเนื่องจากไม่พบความผิดปกติทางกายภาพใดๆ
คุณหมอจึงสงสัยว่าฉันอาจได้รับกรรมพันธุ์มาจากพ่อแม่
ของฉัน ซึ่งทั้งคู่ก็เป็นโรคความดันโลหิตสูง

ฉันต้องนอนโรงพยาบาลหนึ่งสัปดาห์เพื่อปรับยา

วันนี้ฉันรู้แล้วว่าโรคความดันโลหิตสูงเกิดขึ้นเพราะฉันกด
ดันตัวเองและปล่อยให้คนอื่นกดดันฉัน

บางครั้งฉันก็หายใจไม่ออก หน้าแดง และหายใจเร็วเกินไป
ครั้งหนึ่งเพื่อนร่วมงานถึงกับพาฉันไปหาหมอ
แต่หมอก็วินิจฉัยว่าฉันเป็นแค่โรคความดันโลหิตสูงอีก
คุณหมอบอกว่าเป็นแค่ความดันโลหิตสูง
ฉันควรผ่อนคลาย แล้วมันก็จะหายไปเอง

แต่ฉันกินยาควบคุมความดันโลหิตอย่างสม่ำเสมอมาสอง
หรือสามปีแล้ว

ไม่มีใครอธิบายเรื่องนี้ได้เลย

อย่างไรก็ตาม

วันนี้ฉันรู้แล้วว่าทั้งหมดนี้คงเป็นอาการหอบหืดเล็กน้อย

แต่ที่จริงแล้ว ฉันสามารถต่อสัญญาจ้างงานได้อีกหนึ่งปี
เพราะฉันตกลงที่จะเปลี่ยนไปทำงานที่มีชั่วโมงทำงานเพียง
ง 25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

แต่โชคร้ายที่ต่อมาก็ชัดเจนว่าฉันไม่สามารถอยู่ในตำแหน่งนี้ได้นานกว่าหนึ่งปี
เพราะพนักงานคนก่อนจะกลับมาทำงาน
ซึ่งทำให้ฉันกลับมาทำงานหนักอย่างบ้าคลั่งอีกครั้ง

หลังจากนั้น ฉันก็เป็นไข้หวัดหลายครั้ง
ทั้งเล็กน้อยและรุนแรง

ฉันคิดมากและกังวลใจมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะฉันขาดงานบ่อยในช่วงไม่กี่ปีที่
ผ่านมาเนื่องจากเจ็บป่วยและอ่อนเพลีย
บางครั้งก็มีอาการหายใจลำบากและความดันโลหิตสูงร่วม
ด้วย

ฉันจะยังได้รับการต่อสัญญาหรือแม้แต่สัญญาจ้างถาวร
หรือไม่? แต่โอกาสดูไม่ค่อยดีนัก

เพราะบริษัทกำลังปล่อยตำแหน่งงานว่างไว้เมื่อพนักงาน
เดิมเกษียณ

และพวกเขาก็บอกว่าพวกเขาต้องการรับเฉพาะผู้ฝึกงาน
ของพวกเขาเท่านั้น นั่นคือเป้าหมายของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม

หลังจากที่พวกเขาให้ความหวังฉันอีกครั้งเกี่ยวกับการต่อ
สัญญาในตำแหน่งอื่นภายในบริษัท

ฉันก็พยายามอย่างหนัก

เพราะเจ้านายถามฉันหลายครั้งว่าฉันจินตนาการถึงการ
ทำงานในตำแหน่งนั้นตำแหน่งนี้ได้หรือไม่

(เป็นบริษัทขนาดใหญ่)

การสนทนาและวิสัยทัศน์เหล่านั้นทำให้ฉันมีความหวังอีก
ครั้ง